

jo vil falde hende ulige lettere at henvende sig til sin Opholdskommune om at faa dette Forstud udbetalt, end naar hun skal gaa til Barnefaderens, som jo ofte kan være langt bortliggende. Jeg tror ogsaa, der kan tale Grunde for, at man accepterer denne Forandring. — Jeg skal endelig omtale den Forandring, der er sket i det sidste Punktum. Det hedder nemlig deri: „Har vedkommende Kommune udbetalt Bidraget til Barnets Moder, og det senere maatte vise sig, at Barnefaderen paa den Tid, da Bidraget blev udbetalt, enten var død eller opholdt sig i Udlandet, forholdes der med det saaledes forstudsviis udredeede Bidrag efter Reglerne i Fattiglovens § 27.“ Det vil erindres, at jeg omtalte, at i det Tilfælde, hvor Barnefaderen enten var død, eller han var rejst til Amerika, afvises Begæringen, men dette sidste Tilfælde omhandler, hvor Barnemoderen har faaet Bidraget udbetalt paa en Tid, hvor man ikke vidste noget om Barnefaderens Eksistens, om han enten var død eller rejst til Amerika, og det derefter oplyses, at han ikke mere eksisterer eller i alt Fald ikke mere eksisterer her i Landet. I saa Fald har denne Bestemmelse en Regel for, hvorledes der skal forholdes med det af Kommunen udredeede Bidrag, som det synes at være ubilligt for denne Kommune at skulle bære. Der bestemmes, at i saa Tilfælde skal der forholdes dermed som med alle de Tilfælde, der omhandles i Fattiglovens § 27, nemlig at Bidraget skal lignedes paa Amtskommunen, det bliver den, der kommer til at refundere den Kommune, som under saadanne Omstændigheder har gjort dette Udlæg, med det fulde Beløb. — I § 5 er der ogsaa en Forandring, men da den er af mindre Betydning, behøver jeg ikke videre at omtale den. — De øvrige Paragraffer har jeg ikke Anledning til at opholde mig ved.

Naar jeg ved at omtale dette Lovforslag er kommet noget mere ind paa specielle Bestemmelser, end der ellers maasse kunde høre hjemme ved en Lovs 1ste Behandling, er det sket, fordi jeg ønsker at udhæve de Forandringer, der ere skete, og paavise, at de ere virkelige Forbedringer. Dernæst har jeg ogsaa gjort det, fordi jeg vilde anse det for heldigt, om det kunde lykkes endnu i denne Session at faa denne Lov gennemført,

hvorved vi da vilde kunne undgaa, at den nuværende Lov, der som bekendt udløber den 1ste Juli d. N., bliver forlænget, hvilket vel næppe vilde kunne undgaaes, skønt jeg vilde anse det for at være uheldigt. Til Trods for, at Tiden allerede er temmelig fremrykket, haaber jeg dog, at det vil kunne lykkes at gennemføre dette Lovforslag, dersom man, hvad jeg vil tilraade, vil renoncere paa at faa Udvalg nedsat i denne Sag. Jeg tror, at det vil vise sig, at de fleste Forandringer, der ere skete i den bestaaende Tilstand, ere ønskelige og heldige, og de mindre væsentlige Forandringer, der mulig kunde blive Anledning til — navnlig kunde det maasse vise sig, at nogle Redaktionsændringer skulde være ønskelige — ere vist ikke af den Betskaffenhed, at de ville kunne lægge Loven Hindringer i Vejen, men man vil kunne opstille dem, naar man gennemgaar Loven mellem 1ste og 2den Behandling. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette lille Lovforslag til det høje Tingss Belvilje og til Fremme i det hele taget.

P. G. C. Jensen: Som det allerede fremgaar af den ærede sidste Talers Bemærkning, tilfigter dette Lovforslag ikke at røkke ved det Princip, som er slaaet fast ved Loven af 20de April 1888, nemlig det Princip, at det offentlige, Kommunerne, skal overtage en vis Garanti for, at det Bidrag, en Barnefader skal give til et af ham udenfor Ægteskab avlet Barn, kommer Moderen til Gode. Der er derfor ogsaa efter min Mening aldeles ikke nogen Grund til at optage en Forhandling om dette Princip i det hele taget, thi jeg mener, at man maa gaa ud fra, at det nu en Gang er slaaet fast, og at det bør man blive ved. Lovforslaget tilfigter altsaa ikke at forandre Principet men kun at gøre visse Indskrænkninger i den Afgang, som Loven af 20de April 1888 gav til at forlange, at Kommunerne skulle udredeede Bidrag. Den ærede Taler har allerede bemærket, at den første Bestemmelse, man i den Henseende har søgt at indføre, angaar det Tilfælde, at Barnefaderen er død eller har forladt Landet. Man har ment det naturligt, at Kommunen i saadanne Tilfælde ikke skulde indestaa for, at Bidraget, der var paalignet ham, blev betalt. Det finder jeg fuldkommen rigtigt, det er vist ganske i sin